

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. D. Henr. Harphii Theologi Ervditiss. Ordinis
Minorvm, Ac Rervm Divinarvm Contemplatoris eximij.
Theologiæ Mysticæ Libri Tres**

Henricus <Herpius>

Coloniæ, 1611

De cura omni non necessaria reijcienda, atque de rerum externarum
administratione. Cap. VI.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37362

obseruatio cordis nostri, sunt principium & fundamentum profici-
entis vitæ. Tertius cogitationum modus est earum, quæ in seipſis bo-
næ sunt, sed mentem inquietant, siue sint de temporalis cura licita, si-
ue sint de spiritali cura, vt in scrupulosis, & pusillanimibus, & si-
milibus: siue sint de celestibus & æternis, sicut in curiosis & subtilibus
perſcrutationibus myſteriorum Dei, & æternæ vitæ. Homines sub-
tilis ingenij, & ex natura actiui, difficilius quàm alij à cordibus suis
huiusmodi cogitationes valent abigere. Attamen oportet eas peni-
tus à corde repelli, in quantum præpediunt simplicem cordis quietem,
quæ maximè nutrit amorosum in Deum effluxum. Nam quia Deus
vnus est, melius simplicitate cordis inuenitur: & quia amor æternus
est, melius desiderio & amore conquiritur. Non tamen volo quòd
sine omni imagine & cogitatione esse debeas, sed propono tibi ima-
ginem Iesu Christi: qui est splendor vel fulgor æterni luminis, & spe-
culum sine macula, vt Sapiens ait. Hanc imaginem amoroso desiderio
imitandi portabis in exteriori homine tuo, secundùm humanitatem
eius in cruce pendentem: imprimesque tibi formam suæ abyssalis
humilitatis, abiectionis, patientiæ, imitatis, & omnes alias abyssales
virtutes ultra omnium hominum capacitatem. Imaginem hanc ac-
cipe in omni loco, in omni hora, in omni verbo, in omni opere, in
omni occupatione, intus ac foris, in prosperis & aduersis. Si co-
medis, intinge singulas buccellas panis in vulnera eius. Si bibis, co-
gita potum quem in cruce potauit. Si lauas manus, vel corpus, co-
gita sanguinem quo animam tuam lauit. Si vadis dormitum, co-
gita lectum crucis, & reclina caput tuum super cervical spineæ coro-
næ. Et in his cogitationibus debes nutrire amorosam compassionem
& desiderium imitandi vestigia eius. In interiori autem homine por-
tabis imaginem abyssalis charitatis suæ, ex qua cuncta creauit, huma-
nam naturam assumpsit, formam cunctarum virtutum dedit, ama-
ram mortem sustinuit, vitam æternam parauit, & seipsum totum pro-
milit. Et hoc modo cogitationes commutabuntur in affectiones, &
cognitio in amorem perfectum: quia amor operatur mortificatione
naturæ, vitam spiritus, operationem superiorum virium, influxumque
in Deum, & separationem ab omni creatura.

Cogitatio-
nes inquiet-
antes cor.

Simplifica-
tio cordis.

Imago
Christi in
corde por-
tanda.

Sapient. 7.

aliis tea-
ratione.
Sapient. 8.

*De cura omni non necessaria reijcienda, atque de rerum externarum
administratione. Cap. VI.*

Sexta est perfecta mortificatio exterioris curae, quae non est de iusta necessitate, propter spirituales utilitates, vel propter obedientiam. Hic sciri potest vera differentia actiuae vitae, quae fideles seruos Dei efficit: & contemplatiuae, quae familiares amicos Dei facit. Nam quidam in sua conuersione eligunt obedire Deo, sanctae Ecclesiae, & suis superioribus: exercitantq; se in virtutibus, in bonis moribus, in statutorum & ordinationum diligenti obseruatione, quaerentes in omnibus honorem Dei, & non se ipsos. Sed altiore perfectionem constituunt in exercitijs vitae actiuae, & in orationibus vocalibus, & in recogitando peccata sua, mortem, iudicium, aut etiam passionem Domini, dumtaxat ad compatiendum: peruenireq; non valent ad cognoscendum exercitia verae vitae contemplatiuae. Ratio est, quia in actiua vita magis ipsis complacet, & videtur eis magis meritoria esse: & haec est causa, quare in cordibus eorum magis sunt depicta opera quae faciunt, quam Deus ipse, propter quem illa faciunt. Ideo in corde diuini sunt distracti, & instabiles: quoniam passionibus naturalibus adhuc viuunt in eis, quibus faciliter commouentur, quamdiu non perueniunt ad contemplatiuam vitam, quae enim facit omnibus passionibus naturalibus, scilicet inordinate latitia, tristitia, complacentia, uana gloria, impatientia, uana spei, inordinate uerecundia, & similibus: propter quod etiam non possunt peruenire ad interiorem hominem & quietem, nisi prius ex toto in seipso recolliant, & Deo totaliter vniti sint: quia tunc primum eis reuelantur interna, familiares, occultae, amabile viae Dei, loquiturq; Iesus in anima eorum: *Iam non dicam uos seruos, quia seruus nescit quid faciat dominus eius: sed dicam uos amicos, quia omnia quaecumque audiuimus a Patre meo, nota feci uobis.* Igitur qui internam vitam habere cupit, necesse est, ut eam seruenter desideret & petat a Deo, atq; ad eam studiosè se applicet: quia Dominus noster gratiam suam & operam (sive ad opera exteriora virtutum, sive ad interiorem hominem & exercitia dilectionis) elargitur, secundum quod unusquisque ad huiusmodi se disposuerit, suamq; diligentiam aut operam adhibuerit. Si ergo homo internus & illuminatus Dei amicus fieri uis, oportet ut cor tuum ad eum purifices, ut nihil citra Deum in eo quiescat: & omnia exteriora opera & occupationes, quas distantem rationem vel obedientiam perficias, absq; multiplicitate & sollicitudine cordis agere discas, cum eleuato intellectu atque affectu ad Deum: quia tamen si labor, qui in silentio fit, ualde laudetur: tamen multiplicitas, sollicitudo, & distractio cordis re-

Ioan. 15.

Vita interna quomodo acquiritur.

Opera exteriora quomodo exercenda.

Sollicitudinis superflua mala quae.

dis reprobatur: quia infrigidant affectum amoris, exponuntq; hominem multis tentationibus & insidijs inimici, natura & sensualitas potentiores sunt, atque magis seipsas quaerunt in oblectationibus, in vanitatibus, & voluptatibus, ex quibus intellectus obfuscat, spiritus sensibilis efficitur, & omne spirituale exercitium insipidum.

Si igitur volueris vincere omnes tentationes diaboli, carnis, & mundi, omnes fragilitates ac imperfectiones tui ipsius, omnesq; naturales passionis, labora omni tempore gestare internum & elenatum animu & desiderium in Deum, semper magis sequendo internum amoris exercitium, quam exteriora opera virtutum. Nam distractiva occupatio cordis, etiam in licitis, sua consuetudine quandam superinducit animi distemperantiam, vel indispotionem, & euagationem cordis, qua amputari etiam orationis tempore nequeat: & etiam non sinit inferiores animae vires peruenire ad aliquam quietam recollectionem sui. Ad istud autem nemro perfecte peruenire potest, nisi affectus suus liber sit ab omni re infra Deum existente, & ad eum in Deum raptus, vt se ipsum contemnere sciat in omnibus propter amorem Dei: quonia parus amor facit spiritum purum, simplicem, & ab omnibus liberum, in tantum, vt sine labore semper se convertere in Deum possit. Nam ubi amor, ibi est oculus memoriae, & cor affectus, ita vt tam paratum se inueniat ad suam introuersionem, quam ad extrouersionem.

De omni cordis amaritudine tollenda, per amoris diuini dulcedinem. Cap. VII.

Septima est perfecta mortificatio omnis amaritudinis cordis. Notandum, quod amaritudines istae cordis ex quintuplici origine procedant. Primo, ex praesumptione propriorum virtuosorum operum in multa poenitentia, aut exercitijs, & alijs operibus, quae bona coram hominibus apparent: sed ex proprio, superbo, immortificato corde prodeunt, & appellantur falsae iustificationes, faerentq; coram Deo: quia tales homines seipsos in huiusmodi exaltant, multumq; proclines sunt ad aspernendum & iudicandum alios corde, vel etiam verbis, dicentes cum Pharisaeo: *Non sum sicut caeteri hominum, raptores, iniusti, adulteri, velut etiam hic publicanus.* Nec aliqui homines periculosius istis stant, quia de proprijs virtutibus peiores fiunt, & faciles sunt ad alijs indignandum, male de eis suspicandum, false iudicandum, quemadmodum B. Gregorius dicit: Vera iustitia compassionem habet,

Tentationes omnes vincendi modus.

Amaritudinis cordis origo.

Luca 18.